

Teresa Bonet en el record

El passat mes de novembre va morir a Barcelona la Teresa Bonet Riera, que va ser mestra de Santa Eulàlia durant divuit anys, des de 1949 a 1967. Era la "senyoreta" que va educar diverses generacions de noies quan a Santa Eulàlia només hi havia dues aules escolars al lloc de l'actual biblioteca, la seva i la de nois, el mestre dels quals era Joan Batlles.

La Teresa Bonet era filla del doctor Bonet que va ser, des dels anys quaranta als seixanta, el metge de Santa Eulàlia i de Lliçà d'Amunt. Ella deia que per això havia estat molt ben rebuda a Santa Eulàlia. De fet havia començat a exercir l'any 1944, quan va guanyar les oposicions, a Olzinelles i a Omellons, a la província de Lleida, abans de venir a Santa Eulàlia.

El 1967 es van traslladar, amb el seu marit, a Barcelona pels estudis dels fills, i va exercir en escoles del Prat de Llobregat i de Barcelona fins a la seva jubilació.

Tan ella com el seu marit Josep Claret van ser molt ben considerats a Santa Eulàlia i van fer molts amics entre nosaltres. Recordem que en Josep Claret havia escrit a Ronçana i, sobretot a l'Anuari Local amb els estudis de les "Cases que tenen història". Des d'aquí li volem transmetre el nostre més sincer condol.

La senyoreta Teresa amb les alumnes del curs 1950-51.

CONTE

El conte del pescador

Heus aquí un conte que algú em va explicar fa molt temps i que em va quedar gravat a la memòria. L'acostumo a explicar als meus alumnes de sisè quan se'n van de l'escola. Pot ser un punt de partida per reflexionar i veure quin món volem:

Diu que una vegada hi havia un pescador a la vora d'un riu, que estava ajagut prenent la fresca. Acabava de pescar un peix i estava descansant tranquil. Lament quan se li va acostar un empresari, d'aquells que porten barret de copa i fumen un cigar havà. I va començar la conversa.

L'empresari li digué:

- Què fas aquí estirat sense fer res?
- Doncs prenc la fresca.

- Perquè no agafes la canya i pesques més peixos? Així els podràs vendre i fer diners.

- I perquè els vull jo els diners?

- Doncs podràs comprar una altra canya i pescar el doble de peixos. Si els vens tindràs més diners encara.

- Sí d'acord, i després què?

- Podràs comprar una altra barca i dues canyes més. Contractes a algú, li pagues un petit tant per cada peix i et quedes la resta. I en poc temps tindràs molts més diners.

- I què faria jo amb tants diners?

- Compres més barques, més canyes, xarxes i contractes a molta gent. Tothom treballaria per tu. Els hi pagues uns pocs diners i tota la resta a la butxaca!

- I al final què?

- No ho entens? amb tants diners series ric, molt ric!

- I perquè serveix ser ric?

L'empresari va estar una estona pensat i li digué:

-Doncs podries estirar-te a l'herba i prendre la fresca!

El pescador sorprés li va dir:

- I què et penses que estic fent ara mateix?

Potser hem fet artificialment un Món massa complicat per sostenir l'economia mundial. Avui dia tenim un 25% d'atur. I això és un fet indiscutible. Una possible solució seria repartir la feina que queda entre tots. Així si els que treballen donessin el seu 25% de feina al 25% que no treballen ja no hi hauria atur. Aquesta solució ja l'han fet en alguns països de la UE. L'altra seria transformar i adequar el "mercat laboral" a les veritables necessitats de les persones. Si fos així ben segur que treballant menys i guanyant menys podríem ser la mar de feliços.

Fèlix de Blas Lorenzo